

И си шушукали, че въздържателят си прави чай с ракия. И вмѣсто да мѣмрятъ, тѣ за едно съ насъ посъветваха младитѣ планинари да избѣгватъ спирта, особено въ високата планина, защото той е най-вѣроломниятъ другаръ.

На Коледа бурята се поуспокои и ние всички вкупомъ се изкачихме на Мусала. Отъ челото му се разкриваше пленителна гледка, по-горе отъ всѣкакви описания. Рила наподобяваше на сѣщински Алпи и нѣмаше нищо общо съ лѣтния си засмѣнъ ликъ. Но тогава дълго да се стои на върха не можеше, защото още не бѣ построена наблюдателницата, тѣй гостоприемна сега за мусаленскитѣ гости. Тогава ние се катерѣхме по замръзналитѣ скали; сега на най-опасното мѣсто има проснато здраво телено вѣже, което улеснява и обезпечавя отъ злополуки при зимнитѣ изкачвания.

Мусала — Наблюдателницата.

Дружно слѣзохме до Чамъ-кория. По едно време другарѣтъ ми извика:

— Вълкъ! — и ми посочи една чернѣща се точка влѣво отъ пѣтя.

— На вълкъ прилича, но като че не е вълкъ, — шепна на разтревожения си другаръ.

— Стреляй! Стреляй!

Дигнахъ оржието, но хичъ ми се не ще да стрелямъ. И вълкъ да е, нека си поживѣе. И дойде ми на умъ да извикамъ. Вмѣсто виене на вълка, чухме кучешки лай.

— Добре щѣхме да погодимъ на кучето! — се позасмѣ другарѣтъ ми, и съ шегитѣ около последното ни изпълнено произшествие не усѣтихме, какъ стигнахме на гарата.